

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

Рев- 327/04

Бања Лука, 6.10.2006. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Петра Бајића као председника вијећа, Стевана Савића и Горјане Попадић као чланова вијећа, у правној ствари тужитељица С. Е., М. Г., Љ. П., М. М. и В. В., сви из С., заступани по Н. В., адвокату из Р., против туженог ЈП „Српске шуме“ Р. С., Шумско газдинство „Романија“ из С., заступано по П. Н., адвокату из В., ради поништења одлуке о престанку радног односа и враћање на рад и др., одлучујући о ревизијама тужилаца и туженог против пресуде Окружног суда у С. С. (сада: И. С.) Гж-12/04 од 26.5.2004. у сједници вијећа одржаној 6.10.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија туженог се одбија, а ревизија тужитељица се одбацује.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у С. број Рс-58/03 од 24.11.2003. године одлучено је да се поништавају одлуке туженог број 01-1683-1/01 од 27.12.2001. године и одбијању приговора С. Е., М. Г., и Љ. П. којом је одлучено да им престаје радни однос са даном 1.12.2001. године, одлука број 01-1684-1/01 од 26.12.2001. године о одбијању приговора М. М. којом је одлучено да јој престаје радни однос са даном 1.12.2001. године, одлука број 01-1678-1/01 од 26.12.2001. године о одбијању приговора В. В. којом је одлучено да јој престаје радни однос са даном 1.12.2001. године, као незакаоните и туженом се налаже да тужитељици врати у радни однос и распореди на послове и радне задатке који одговарају њиховој стручној спреми и радној способности и исплати на име неисплаћених плата за период од 1.12.2001. године до 26.2.2003. године, неисплаћени износ топлог оброка и неисплаћен износ регреса за годишњи одмор у 2001. и 2002. години са затезним каматама од дана доспјећа (када је исплаћен осталим радницима) до дана вјештачења 20.10.2003. године и то:

- тужитељици С. Е. по основу неисплаћених плата износ од 4.470,60 КМ, по основу неисплаћеног топлог оброка износ од 1.135,00 КМ, укупно 5.906,20 КМ и на овај износ плати затезне камате од дана доспјећа до дана вјештачења у износу од 1.438,09 КМ, те исплати неисплаћени регрес за 2001. и 2002. годину у износу од 440,00 КМ са затезним каматама од дана доспјећа до дана вјештачења у износу од 157,45 КМ, те тужени на износ главног дуга од 6.346,20 КМ исплати камате почев од 21.10.2003. године до исплате;

- тужитељици М. Г. по основу неисплаћених плата износ од 6.788,10 КМ, по основу неисплаћеног топлог оброка износ од 1.135,60 КМ, или укупно 7.923,70 КМ и плати затезне камате од дана доспјећа до дана вјештачења у износу од 1.928,57 КМ, те исплати неисплаћени регрес за 2001. и 2002. годину износ од 440,00 КМ и на овај износ плати затезне камате од дана доспјећа до дана вјештачења у износу од 157,40 КМ, те да на износ главног дуга од 8.363,70 КМ плати затезне камате почев од 21.10.2003. године до исплате;

- тужитељици Љ. П. по основу неисплаћених плата износ од 4.735,40 КМ, по основу неисплаћеног топлог оброка износ од 135,60 КМ, што укупно износи 5.871,00 КМ и на овај износ од дана доспјећа до дана вјештачења исплати затезне камате у износу од 1.429,37 КМ, те исплати неисплаћени регрес за 2001. и 2002. годину у износу од 440,00 КМ и исплати затезне камате од дана доспјећа до дана вјештачења у износу од 157,45 КМ, те да на износ главног дуга од 6.311 КМ плати затезне камате почев од 21.10.2003. године до исплате;

- тужитељици М. М. по основу неисплаћених плата исплати 7.493,00 КМ, по основу неисплаћеног топлог obroка износ од 1.135,60 КМ, укупно 8.628,60 КМ заједно са затезним каматама од дана доспјећа до дана вјештачења износ од 2.099,87 КМ, те исплати неисплаћени регрес за 2001. и 2002. годину у износу од 440,00 КМ и плати затезне камате од дана доспјећа до вјештачења у износу од 157,45 КМ, те да на износ главног дуга од 9.068,50 КМ плати затезне камате почев од 21.10.2003. године до исплате и

- тужитељици В. В. по основу неисплаћених плата исплати износ од 7.446,10 КМ, по основу неисплаћеног топлог obroка износ од 1.135,60 КМ, што укупно износи 8.581,70 КМ и на овај износ плати затезне камате од дана доспјећа до дана вјештачења у износу од 2.088,32 КМ, те исплати неисплаћени регрес за 2001. и 2002. годину у износу од 440,00 КМ, и на овај износ плати затезне камате од дана доспјећа до дана вјештачења у износу од 157,45 КМ, те да на износ главног дуга од 9.021,70 КМ плати затезне камате почев од 21.10.2003. године до исплате.

- да тужени на износе неисплаћених плата и осталих накнада плати допринос Фонду пензијског и инвалидског осигурања Р. С. и Фонду здравственог осигурања Р. С. према прописаним стопама за уплату доприноса у периоду од 1.12.2001. године до 26.2.2003. године и

- да на име трошкова спора исплати износ од 5.335,50 КМ, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења.

Одбијен је захтјев тужитељица да тужени плати камате на плату, топли оброк и регрес од дана вјештачења 21.10.2003. године до исплате и захтјев за накнаду трошкова спора у износу од 1.511,50 КМ као неоснован.

Другостепеном пресудом Окружног суда у С. С. (сада: И. С.) Гж-12/04 од 26.5.2004. године жалба туженог је дјелимично уважена, првостепена пресуда преиначена у дијелу којим је тужени обавезан да тужитељицама исплати износе на име накнаде топлог obroка од по 1.135,00 КМ свакој од њих и за регрес за 2001. и 2002. годину у износима од по 440,00 КМ са затезним каматама од по 276,41 КМ, односно од по 157,45 КМ, са почетком исплате затезних камата на ове износе од 21.10.2003. године до исплате, тако што је тужбени захтјев одбио као неоснован, а одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у дијелу којим је одлучено да се рјешења туженог поништавају као незаконита и туженом наложено да тужитељице врати у радни однос и распореди на послове и задатке који одговарају њиховој стручној спреми и радној способности, као и да тужитељицама исплати за период од 1.12.2001. до 26.2.2003. године неисплаћени износ плата и то: тужитељици С. Е. износ од 4.770,60 КМ и по основу обрачунатих затезних камата на плату до дана вјештачења износ од 1.161,58 КМ, В. В. 7.446,10 КМ, и по основу обрачунатих затезних камата на плату износ од 1.811,91 КМ, Љ. П. износ од 4.735,00 КМ и по основу обрачунатих затезних камата на овај износ 1.152,96 КМ, М. Г. 6.788,10 КМ, и на овај износ по основу обрачунатих затезних камата 1.652,16 КМ и М. М. 7.493,00 КМ, и на овај износ по основу обрачунатих затезних камата до дана вјештачења 20.10.2003. године износ од 1.823,46 КМ.

Истом пресудом жалба тужитељица је дјелимично уважена и првостепена пресуда преиначена тако што је тужени обавезан да тужитељицама на досуђене износе плати законске затезне камате почев од 21.10.2003. године као дана вјештачења па до коначне исплате као и у погледу одлуке о трошковима спора и тужени обавезује да тужитељицама исплати укупан износ од 5.954,00 КМ, све у року од 30 дана од дана пријема пресуде.

У дијелу којим је тужени обавезан да на досуђене износе неисплаћених плата и осталих накнада плати доприносе Фонду пензијско-инвалидског осигурања Р. С. и Фонду здравственог осигурања Р. С. према прописаним стопама за уплату доприноса у периоду од 1.12.2001. до 26.2.2003. године првостепена пресуда је укинута и у томе дијелу тужбени захтјев је одбијен.

Благовремено изјављеном ревизијом тужени побија другостепену пресуду због погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се преиначи и тужитељице одбију са тужбеним захтјевом.

Тужитељице изјављеном ревизијом оспоравају другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се другостепена пресуда преиначи и тужени обавезе да тужитељицама исплати накнаду за топли оброк у износу од по 1.135,00 КМ и на име регреса свакој по 440,00 КМ, са обрачунатим законским затезним каматама до дана вјештачења 20.10.2003. године и да плати законске затезне камате на укупни износ почев од 21.10.2003. године до исплате.

Одговори на ревизије нису поднесени.

Ревизија туженог није основана, ревизија тужитељица је недозвољена.

Предмет спора у овој парници је тужбени захтјев тужитељице да се пониште одлуке туженог број 01-1683-1/01 од 27.12.2001. године о одбијању приговора тужитељица С. Е., М. Г. и Љ. П., којом је одлучено да им престаје радни однос са даном 1.12.2001. године, одлука број 01.1684 од 26.12.2001. године о одбијању приговора тужитељице М. М. и одлучено да јој престаје радни однос са даном 1.12.2001. године и одлука број 01.1678-1/01 од 26.12.2001. године о одбијању приговора В. В. и одлучено да јој престаје радни однос са 1.12.2001. године, као незаконите и туженом наложи да тужитељице врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају њиховим стручним спремама и радним способностима, успостави сва права из радног односа и исплати на име штете тужитељици С. Е. износ од 7.941,74 КМ, тужитељици М. Г. износ од 10.449,72 КМ, тужитељици Љ. П. износ од 7.897,82 КМ, тужитељици М. М. износ од 11.325,92 КМ и тужитељици В. В. износ од 11.267,47 КМ, заједно са законском затезном каматом од 20.10.2003. године до исплате и да им накнади трошкове спора према трошковнику.

Наконведеног поступка, на основу неспорних навода парничних странака и резултата проведених доказа, првостепени суд је утврдио да је по приједлогу генералног директора Јавног предузећа Српске шуме Р. С. број 1-117/2000. од 28.2.2000. године Управни одбор ЈП „Српске шуме“ Р. С. донио 11.4.2000. године одлуку број УО-48/00 да се из Шумског газдинства „Романија“ С. издвоји нестратешки капитал у Основно државно предузеће „Ромасок“ С. (члан 1. одлуке), да ће издвојено предузеће функционисати као Основно државно предузеће за вршење услужних радова у шумарству (члан 2. Одлуке), да ће издвојено предузеће по изради диобног биланса имовине и запослених радника до 20.3.2000. године и добијања сагласности на статусну промјену од стране Дирекције за приватизацију извршити судску регистрацију, а потом ће ОДП радити свој програм приватизације и ићи у приватизацију као и сва остала предузећа која нису од стратешког значаја за Републику Српску (члан 3. одлуке). Дирекција за приватизацију Р. С. рјешењем број 01-СП-826-4-1/99 од 22.06.2000. године је одобрила статусну промјену издвајањем дијела имовине туженог оснивањем два нова предузећа под називом ЈП Шумарства „Српске шуме“ Р. С., Шумско газдинство „Романија“ С. са П.О. С. и Основно државно предузеће „Ромасок“ са П.О. С., с тим да су дужни у року од 15 дана од дана пријема рјешења поднијети пријаву за упис статусне промјене, односно промјене облика организовања и других података надлежном суду, а рјешење суда доставити дирекцији без одлагања. Уговором о диобном билансу од 17.4.2001. године закључен у Сокоцу између туженог и ОДП „Ромасок“ тужени је уступио основна средства означена у тачки 1. уговора, у укупној вриједности 2.031.342,52 КМ, а тачком 3. истог уговора је предвиђено да се диобни биланс радника утврдити посебним споразумом о преузимању радника након извршене трансформације ОДП „Ромасок“ С. у акционарско друштво у складу са утврђеним Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији. Основни суд у С. С. је по приједлогу Основног државног предузећа за услуге у шумарству „Ромасок“ са П.О. С., ради промјене својине државног капитала и облика организовања, је рјешењем број У-402/01 од 15.10.2001. године одобрио упис под називом А.Д. за пружање услуга у шумарству „Ромасок“ С., које је са туженим дана 27.11.2001. године закључило споразум број 1.672/01 о преузимању 91 запосленог радника од туженог, према приложеном списку који је саставни дио споразума, међу којима су и тужитељице. Тужитељице нису биле сагласне са споразумом и у смислу одредбе члана 33. Закона о раду су уложиле захтјев за заштиту права из радног односа, а тужени је одлукама одбио захтјев, споразум о преузимању радника број 1.672/01 од 27.11.2001. године потврдио и утврдио да тужитељицама престаје радни однос са даном 1.12.2001. године. Прије доношења одлуке тужени је у циљу збрињавања вишка радника донио програм број 1.475/01 од 16.10.2001. године којим је утврдио технолошки вишак радника међу којима су тужитељице које се не могу распоредити на одговарајуће радно мјесто. Након тога у даљњих годину дана тужени је примио више радника у радни однос и то О. П. и Б. М., дипломиране економисте, В. Ђ., економског техничара и друге.

На основу напријед изнијетих чињеница првостепени суд је закључио да су одлуке о престанку радног односа тужитељицама незаконите, јер да тужени није по закључењу споразума о преузимању радника испоштовао процедуру прописаном чланом 124. и 125. Закона о раду („Службени гласник Р. С.“, број 38/00, 40/00 и 47/02 – даље: ЗР) и тужбеном захтјеву удовољио.

Другостепени суд је прихватио чињенично утврђење и правни закључак изнесен у првостепеној пресуди, с тим да је још закључио да одлука туженог о престанку радног односа тужитељицама није у складу и са одредбом члана 33. ЗР, у којој је прописано да када дође до промјене послодавца, због продаје предузећа, наслеђа и др., као што је у конкретном случају издвајањем дијела радног процеса у ново предузеће, да се права и обавезе из Уговора о раду преносе на новог послодавца у колико је радник с тим сагласан, па је поводом жалби парничних странака одлучио као у изреци другостепене пресуде.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита.

Другостепени суд правилно закључује да околност да се од туженог издвојио један процес рада у смислу одредаба чланова 406. и 420. Закона о предузећима („Службени гласник Р. С.“, број 24/98. и 62/02), не значи да из тих разлога тужени није дужан да примјени одредбе Закона о раду које уређују радне односе радника са послодавцем, па и у случају када дође до промјене послодавца као што је у конкретном случају издвајањем, односно подјелом процеса рада у нова предузећа.

Одредбом члана 33. став 1. ЗР је прописано да када дође до промјене послодавца права и обавезе из уговора о раду преносе се на новог послодавца, уколико је радник са тим сагласан, а нови послодавац и радник у смислу става 2. истог закона могу отказати уговор о раду на начин и у роковима који су одређени уговором о раду са претходним послодавцем, у смислу одредбе члана 112. тачка 3. истог закона.

Врховни суд у цјелости прихвата правне закључке у другостепеној пресуди о примјени материјалног права, па приговор изнијет у ревизији туженог да је материјално право погрешно примјењено на његову штету није правилан. Није од значаја истакнути навод у ревизији туженог да се сагласност радника у смислу одредбе става 1. члана 33. ЗР има сматрати нужном само у случају када му се код новог послодавца не могу обезбиједити исти услови рада, јер такву одредбу не садржи наведени законски прописи.

Према свему изнијетом произлази да побијана пресуда нема недостатке на које указује ревизија туженог па ни оне на које овај суд поази по службеној дужности и на основу члана 248. ЗПП ревизија туженог је одбијена као неоснована.

Благовремено изјављеном ревизијом тужитељице побијају другостепену пресуду у одбијајућем дијелу због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, па се предложиле да су оспорена пресуда прекиначи и у цјелости удовољи тужбеним захтјевима.

Ревизија тужитељица није дозвољена.

Одредбом члана 237. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Р. С.“, број 58/03, 85/03 и 74/05- у даљем тексту: ЗПП), прописано је да ревизија није дозвољена ако вриједност побијаног дијела правоснажне пресуде не прелази 10.000,00 конвертибилних марака. Одредбом члана 247. став 1. истог закона прописано је да недозвољену ревизију одбацује рјешењем ревизијски суд.

У овој правној ствари тужитељице захтјевају да суд обавезе тужену да им исплати свакој износ од по 1.135,00 КМ, на име накнаде за топли оброк и износ од по 440,00 КМ на име накнаде за регрес за 2001. и 2002. годину.

Тужитељице ревизијом побијају другостепену пресуду у дијелу у којем је одбијен тужбени захтјев за износ од 1.411,41 КМ на име топлог obroка и 597,45 КМ на име накнаде за регрес за 2001. и 2002. годину, у којим износима су садржане и обрачунате камате од доспјећа до дана вјештачења.

Тужитељице су обични формални активни супарничари у смислу члана 362. став 1. тачка 2. ЗПП. Оне су једном тужбом захтјевали исплату одређених износа на име топлог obroка и регреса за 2001. и 2002. годину од којих ни један не прелази износ од 10.000,00 конвертибилних марака.

У конкретном случају за оцјену дозвољености ревизије у смислу члана 237. став 2. ЗПП узима се у обзир појединачна вриједност тужбеног захтјева сваког од супарничара односно појединачна вриједност побијаног дијела правоснажне пресуде за сваког супарничара, а не збир постављених односно збир одбијених дијелова тужбених захтјева тужитељица, па из наведених

разлога ревизија тужитељица се указује недозвољеном у смислу одредбе члана 247. ЗПП, па је одлучено као у изреци ове пресуде.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић